

Lê Cát Tường

Ngày Mới Lên

Tôi là một kẻ không biết rõ mục đích sống của mình cho đến khi vô tình gặp em trong cao ốc này...

Đến lần thứ ba đi cùng thang máy thì chúng tôi biết tên nhau. “Tôi tên Phong, bạn tên là gì?”. “Em tên Miên, làm ở lầu 12”. Vậy là Miên làm việc trên tôi hai lầu. Chiều thứ bảy, hai ly cà-phê và bài hát Tàn Tro văng trong quán.

Chúng tôi biết thêm một chút về nhau. Bố mẹ Miên ở bên Mỹ, còn mình cô ở Sài Gòn. Khi tôi hỏi ở lại làm gì, Miên chỉ khẽ bảo: “Sang đó sống mà lòng chưa dứt, chưa yên ổn thì qua làm chi hả anh”.

Giọng Miên chùng xuống, êm êm hòa trong tiếng nhạc; “Trước kia em có yêu một người, giờ anh ấy đã yên ấm với gia đình. Hai năm rồi mà sao lòng em chưa yên”.

Anh cứ tìm vui nơi khác, đừng thương tiếc em mà chi..., tiếng nhạc vẫn đều đều.

“Anh kể về anh đi?”. “Anh à? Chẳng có gì đặc biệt, từ ngoài Bắc vào đây vì

thích phiêu lưu. Chỉ có vậy thôi.”

“Cứ như anh có khi lại hay, chẳng khi nào thấy lòng bất ổn. Em lúc nào cũng cảm giác có một điều gì đó không yên, cứ sốt ruột mà chẳng biết vì cái gì. Công việc thế nào anh?”.

“Chán nản, không như những gì mình muốn. vẫn biết cuộc sống như thế, nhưng nhiều khi lại thấy mình bơ vơ quá”.

“Buồn cười thật phải không anh? Giả như mỗi người có thể san sẻ cho nhau một ít cuộc sống của mình. Thế còn bạn bè? Tự tập cũng là một cách làm tan nỗi buồn đấy!”.

“Bạn bè anh ở ngoài kia hết rồi. Từ khi vào đây, biết thì nhiều nhưng không chơi được với ai theo cách lúc trước nữa”. “Có phải vì công việc, toan tính, với lại niềm vui của từng người bây giờ khác nhau rồi, phải không anh?”.

“Em nói đúng, có lẽ sẽ chẳng có thêm bạn thân được nữa. Thế còn bạn bè em?”. “Chúng nó có gia đình, con cái hết rồi? Bây giờ chẳng nhẽ bé con đến chơi với em à? Nhưng giờ cũng quen rồi. Thế anh ở với ai?”. “Anh thuê nhà ở một mình. Nó mang lại cảm giác tự do, nhưng cả cảm giác cô đơn nữa. mà thôi muộn rồi em, mình đi ăn cái gì chứ”.

Quán ăn chiều thứ Bảy nhộn nhịp. Những cái bàn kê kiểu Nhật tạo cảm giác ấm cúng, gần gũi.

“Uống chút rượu em nhé”. “Dạ vâng, nhưng chỉ một chút thôi, không ảnh hưởng đến sức khỏe”.

Bữa cơm kết thúc cũng là lúc 8 giờ tối. “Giờ em thích đi đâu?”. “Mình đi coi phim nha anh”. Rạp chiếu Thập diện mai phục, đông nghẹt người, từng đôi tình nhân khoác vai nói cười vui vẻ. Tôi và Miên nhẹ nhàng đi bên nhau. Miên khẽ nín áo tôi bước đi. Một cảm giác dễ chịu, thấy cuộc sống bớt buồn

tẻ vấy lấy tôi. Suốt buổi chiếu phim, chúng tôi không nói câu nào, chỉ thỉnh thoảng đến những đoạn xúc động, Miên nín thở tôi chặt hơn một chút. Tôi vừa xem phim vừa sợ Miên bỏ tay ra khỏi áo mình, sợ những điều bình thường nhất biến mất.

Dù không muốn nhưng cũng đến lúc phim kết thúc. Bước ra khỏi rạp, Miên khẽ nói: “Như cô Mei này lại hay anh nhỉ, yêu một lần rồi chết, thế là mãi mãi có tình yêu”. Tôi không biết nói gì, bởi điều ám ảnh tôi khác với Miên. Tôi cần tìm thấy mục tiêu trong cuộc sống.

“Nhà em ở đâu, để anh đưa về?”. “Anh đưa em về nhà anh đi”, Miên cúi đầu khẽ nói.

Chỉ có tôi và Miên trong căn phòng nhỏ, tôi với tay mở nhạc. Chúng tôi nằm bên nhau, tay tôi khoác hờ qua vai Miên. “Anh...”, đôi môi Miên tìm môi tôi.

Một cảm giác khao khát chợt trỗi dậy. Nụ hôn thật mềm mại, thật sâu, như trút hết suy nghĩ của tôi. Miên say mê với đôi môi tôi. Đôi mắt khép hờ, tôi chợt cảm thấy nụ hôn không dành cho mình.

Miên chậm chậm cởi bỏ quần áo của em và tôi. Khi trên người không còn một chút gì che chắn, khi những lo toan về tình yêu hay cuộc sống được tháo bỏ, khi tôi là tôi và em là em, chúng tôi hòa làm một, tan ra trong nhau.

Tôi thiếp đi. Ánh sáng của một ngày mới tràn qua khe cửa làm tôi tỉnh giấc. Sau cái dụi mắt, tôi nghĩ tới Miên, đưa mắt tìm kiếm nhưng không thấy em đâu cả. Chỉ có bức thư được chèn dưới ổ bánh mì: Anh, cảm ơn anh cho em được sống lại. Cho em hiểu mình còn muốn những điều gì ở cuộc sống.

Mong anh sẽ tìm được niềm vui và mục đích sống. Anh sẽ không gặp lại được em nữa đâu.

Tôi khẽ gấp bức thư lại, một cảm giác là lạ vừa chợt đến. Tôi thấy mọi buồn
phiền không còn, dù chỉ là một chút. Có thể tôi không còn gặp em nữa,
nhưng tôi sẽ nhớ mãi về em.

Đánh máy : mssthuan

Nguồn: Theo TT&GD

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 9 tháng 12 năm 2006